

1:a söndagen i fastan

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Matt. 4:1–11.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndags rubrik och predikoämne "*Kampen mot frestelsen*" pekar genom dagens evangelium först och främst på den stora, avgörande, frälsningsbringande kampen en gång för alla, på Kristi seger över Satan och hans frestelser. Vad som utspelades i öknen, och som vi ni dag hört framställas från altaret, är ett stycke av Guds frälsningsverk för oss i hans antagna mandom, varigenom han både lider under Satans brinnande pilar och obrottsligt uppfyller Guds heliga Lag, allt i vårt ställe, allt oss till godo. Ja, här utspelas den underbara tvekampen, "*mirabile duellum*", som vi besjunger med påskpsalmsens ord: "*Här var mellan ljuset och mörkret en strid, Dock segrade ljuset för evig tid*". (sv. ps. 102:2) Därför framställs dagens händelse som utgående från Guds frälsningsanstalter: "*Därefter blev Jesus av Anden förd upp i öknen, för att han skulle frestas av djävulen*". Liksom Guds Lamm förs av sin Fader upp till Golgatas altare oss till godo, leds han i dag till sin kamp med Satan. Till detta har han rustats strax innan i dopet i Jordan, då Anden utgjuter sig över honom, och då Fadern bekänner sig till Sonens översteprästerliga lydnad och lidande med orden: "*Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag*". (Matt. 3:17) Vad som sker i dagens evangelium omedelbart efter dopet är just den älskade Sonens gärningar, som stiger upp inför Faderns ansikte som en behaglig offergåva, och som omsveper oss med den främmande rättfärdighetens skyddsmantel enligt det ordet: "*Så skola ock genom en endas lydnad de många stå såsom rättfärdiga*". (Rom. 5:19) Det är den välsignelse, den frälsning undan synden, döden och djävulen, som strömmar fram ur dagens evangelium, som omvärver oss som en Guds gåva, att mottagas och upptagas genom tron allena utan varje vår egen gärning. Jesu gärning räcker.

Bara utifrån denna tro kan vi så närmare betrakta dagens evangelium. Då förlorar Satan all den otrovärdighet, den bisarra och underhållande gestalt, som vår omvärld förknippar med ord som "*Satan*" och "*djävul*". Då mörknar han till bibliskt allvar, till

den förfärande tyngd, som d. h. Skrift ger Guds motståndare, han som av Jesus omnämns med orden: "*Nu skall denne världens furste utkastas*" (Joh. 12:31), och som av aposteln omnämns som "denna tidsålders gud". (2 Kor. 4:4) Det handlar inte om någon, som tillfälligtvis, nyckfullt och undantagsvis sticker fram sitt fula tryne, som övar sin makt på torsdagsnätter bland störda, svartklädda ungdomar, som kallas fram av trollramsor. Allt sådant tal döljer Satans verkliga funktion, hans herravälde över en fallen mänsklighet, som inte förtröstar på Gud, som inte är rättfärdig inför Gud, som inte tar emot hans Ord. Den kamp, som vi besjungit med gradualpsalmsens ord: "*Världens förste är ju dömd, Och hans kraft är tömd, Han på ett huvudhår Oss skada ej förmår*" (sv. ps. 124:3), består i att vi ryckts ur dens käftar, som har en in-teckning i varje syndare, som fordrar oss som sin egendom för våra synders skull, som är syndares herre. Den gudomliga rättfärdighet, som i dag möter Satan, är den rättfärdighet, som får hans rike att skälva, som släpper oss loss från vårt onda arv, och varigenom Gud "*har frälst oss ifrån mörkrets välde och försatt oss i sin älskade Sons rike*". (Kol. 1:13) Denna främmande, tillräknade, gudamänskliga rättfärdighet är Satans nederlag, är det enda, som avses med orden: "*Ett ord kan honom fälla*" (sv. ps. 124:3), det enda ordet, som är evangelium, om vilket det heter: "*Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri*". (Rom. 1:17) Härom säger vi så:

- I. **Satan hatar evangelium men inte religionen,**
- II. **Satan fördrivs genom tron allena på evangelium,**
- III. **Satan motstås i sina frestelser genom barnas-kapets Ande.**

I. Satan hatar evangelium men inte religionen.

Den bibliska undervisningen om Satan gör helt klart, att han på inget sätt är utesluten från religionens värld, där han tvärtom träder fram som allratydligast. Satan tillskyndar "*lögnens alla kraftgärningar och tecken och under*". (2 Tess. 2:9) Han

mottager tempeloffer och andaktsövningar över hela den jord, som han inte utan skäl i dagens evangelium betecknar som sin tillhörighet, ty "vad hedningarna offra, det offra de åt de onda andarna". (1 Kor. 10:20) Han låter t.o.m. sina tjänare ta "säte i Guds tempel" (2 Tess. 2:4), i Guds kyrka, överallt, där han kan förkunna egenrättfärdighetens evangelium. Bara ett hatar han: trons evangelium.

II. Satan fördrivs genom tron allena på evangelium.

Det nederlag, som Satan lider, och som vi firar i dag, är bundet endast och allenast, helt och uteslutande till tron på evangelium. Han fördrivs genom tron på att Kristus i vårt ställe ensam framburit den lydnad, den obegränsade hängivenhet till Gud, den fulla tilltro till Ordet, som ingen av Adams och Evas släkte förmått skänka. Satans hela eländighet, hans vanmakt inför Gud, visar sig i att han själv, denna en gång strålande ärkeängel, i Jesu frestelse fått smida

sina egna bojor, vålla sitt eget fall, framlocka den översteprästerliga rättfärdigheten. Så står han i dag fram som besegrad, krossad och oss underlagd.

III. Satan motstås i sina frestelser genom barnskapets Ande.

Dagens predikoämne "Kampen mot frestelsen" har i andra hand naturligtvis också sin tillämpning på vår egen kamp mot frestelsen. Om vi väl bekänner oss till Kristi kamp mot frestelsen som frälsningens grundval, som ett stycke av återlösningen och evangelium, kan det inte utebli, att Satan kastar sig över oss. Frestelsen är ett kristet kännetecken. Bekantskapen med Satan följer av tron, och utan denna erfarenhet finns ingen rätt tro. Den falska andlighet, som bara känner frid och glädje, är just ett stycke av religionens värld, inte av evangelium. Så möter vi alltså Satan men då i barnskapets Ande, iklädda dopets rättfärdighetskrud, och kan så motstå honom i vår dagliga kamp.

Amen.